

In gesprek met een echte Reuselse

In oktober 1944, toen in Reusel het oorlogsgeweld verbé was konden we wir terug nor ons café. Van 't huis van opa Jos Kaethoven in de Kruisstraat was niks mér over. Ik hoi meelijen mee um toen ie daar op de puinhoop van z'n huis zat te treuren.

Trees Blauwhoff-Kaethoven in haar woonkamer aan de Kruisstraat 1, in 2011.

Aan het woord is de 79-jarige Trees Blauwhoff-Kaethoven, de oudste dochter van het zeven kinderen tellende gezin van de Reuselse kastelein Mil Kaethoven en zijn vrouw Anneke de Hond uit Hooge Mierde.

Voorouders

Opa Jos Kaethoven is in het Belgische Rijckevorsel geboren. Hij trouwde rond 1885 met oma Trees Geentjes uit Beerse. In het Belgische Beerse zijn hun eerste 4 kinderen geboren, te weten mijn ooms Jan, Fons, Lowie en Sus. In 1894 zijn opa en oma naar Nederland verhuisd en gaan wonen in Hooge Mierde waar ze nog 4 kinderen kregen. Daar zagen ome *Péér Soep*, tante Marie, ome Kees Kwak en ome Vic het levenslicht. Rond het jaar 1901 vertrokken ze naar Reusel en gingen wonen aan de Hoofdstraat 23-24, nu Wilhelminalaan. Daar kwamen nog onze pa (Mil) en mijn tantes Lisa en Anna ter wereld, waarna opa en oma hun elftal compleet hadden. Alle leden van het gezin hadden toen nog de Belgische nationaliteit.

Oma Sientje de Hond-Van Rooy met haar kleinkind Treesje Kaethoven, omstreeks 1935.

Van mijn ouders heb ik wel eens gehoord dat opa Jos Kaethoven vroeger voerman was maar vooral met handelen de kost verdiende. Hij had een wit paard of pony en een overdekte sjees. Als iemand naar het gekkenhuis in Geel ge-

bracht moest worden spande opa zijne 'witte' in om die klus te klaren. Wanneer iemand in Reusel een beetje gek deed werd er toen al gauw gezegd: *"Pas mér op want anders loaten we de 'witte' van Kaethoven kommen."*

Opa Kaethoven wist overal geld van te maken. Zo verkocht hij bij de Karel I-fabriek aan de Turnhoutseweg tijdens schafttijd aan de voornamelijk Belgische sigarenmakers perziken en ander fruit uit zijn eigen tuin. De zaken gingen blijkbaar zo goed dat hij in 1906 aan de Hoofdstraat een café met schuur, woonhuis en winkel kon laten bouwen. Later werd het café, 'de Vrachtkar' genoemd. Vermoedelijk voerde oma behalve in haar grote huishouden van 13 personen ook de scepter in de winkel. Ze kreeg daarbij hulp van een dienstmeid zoals te lezen in het Reuselse bevolkingsregister van die tijd.

Ik herinner me opa Kaethoven als een ondernemend, pittig, *fréét ménneke*. Hij was voor zijn kinderen en kleinkinderen best streng en vaak ietwat dominant aanwezig. Oma was zijn tegenpool. Ze had een heel rustig, zorgzaam karakter

Het gezin van opa en oma Jos en Trees Kaethoven-Geentjes op 11 april 1929 op de trouwdag van tante Lisa. Achteraan v.l.n.r. de ooms Jan, Fons, Louis en Sus, de tantes Lisa (bruid) en Anna en tenslotte de ooms Péérke (Soep), Kees Kwak, Vic en Mil.

en was altijd op de achtergrond aanwezig. In haar drukke huishouden zorgde ze dat alles op z'n pootjes terecht kwam. De laatste jaren echter was ze door opeenvolgende herseninfarcten bedlegering en moest overal mee geholpen worden. In 1937 is ze overleden, ik was toen pas 5 jaar oud.

Opa en zijn zonen gingen voortvarend te werk. Zoon Jan werd in 1920 herbergier in opa's café 'de Vrachtkar'. Naast 'de Vrachtkar' bouwde opa direct nog een café dat de naam café-logement 'de Valk' kreeg. Behalve herbergier was ome Jan ook nog voerman, kapper en scheerder. Later werd hij in Reusel een van de eerste vrachtrijders met een eigen vrachtwagen. Met grote letters stond er zijn telefoonnummer 11 opgeschilderd. De Reuselse vrachtrijders concurreerden met de tram die spoedig het loodje legde.

Ome Sus Kaethoven werd met de steun van opa sigarenfabrikant. Zijn fabriekje stond gezien vanaf de straat aan de achterkant van 'de Valk'.

Ouderlijk gezin

Na zijn lagereschooltijd heeft onze pa het broodbakkervak geleerd in Antwerpen. Zijn broers Lowie, Fons en Vic woonden daar toentertijd ook. Met een hondenkar bracht onze pa het brood naar zijn Antwerpse klanten. Dat ze met 4 broers in Antwerpen werkten zal wel met hun Belgische nationaliteit te maken hebben gehad. Na enkele jaren keerde onze pa vanuit Antwerpen naar Reusel terug en werd sigarenmaker. In die tijd werd hij verliefd op ons moeder, Anneke de Hond. Ze trouwden op 13 november 1930 en trokken toen in bij opa en oma Kaethoven. Tante Marie met haar zoon Elias Beerens en waar-

schijnlijke ook een paar ooms woonden daar toen ook nog. Een jaar later lieten opa en oma Kaethoven een voor die tijd mooi huis bouwen aan de Kruisstraat en gingen daarin wonen samen met tante Marie en haar zoon. Tante Marie is bij oma en opa blijven wonen tot ze respectievelijk in 1937 en 1947 overleden.

In 1934 bouwde opa voor onze pa, achter café de Valk, een bakkerij. Het door onze pa gebak-

Het deftige heertje opa Jos Kaethoven, omstreeks 1920.

Het jonge stel
Mil Kaethoven en
Anneke de Hond in hun
verkeringstijd, omstreeks
1929.

ken brood werd met paard en wagen rondgebracht door zijn broer *Péérke Soep*. Een jaar later, in 1935, namen onze pa en ons moeder café logement de Valk over van opa en oma. Behalve de bakkerij hadden ze daarbij ook nog de kruidenierswinkel.

Op 7 augustus 1932 ben ik het woonhuis van café de Valk geboren. Eerder al zag daar mijn broertje Jos het levenslicht. Na mij meldden zich

Jongeman Mil Kaethoven,
omstreeks 1925.

daar mijn zusjes Luus, Mieke en Lien, gevolgd door broer Jan en tenslotte nakomertje Sjaan.

Ons moeder en onze pa hadden drukke dagen. Behalve de zorg voor hun grote gezin hadden ze vaak ook nog 3 of 4 kostgangers in huis en de zorg voor het café, de bakkerij en de winkel. Onze pa had zijn werk in de bakkerij en ons moeder hield de rest allemaal draaiende. Ze stond voor haar kinderen en ook voor de klanten altijd klaar. In hoog tempo wist ze alles goed en precies te regelen. Voor zichzelf stelde ze geen eisen en bleef altijd bescheiden. Bescheidenheid was ook een eigenschap van onze pa maar in tegenstelling tot ons moeder had hij voor alles veel tijd nodig. Of het nou het tappen van een glas bier was of het zichzelf aankleden voor het wekelijkse kerkbezoek, het bleef maar duren. Hij werd door ons moeder overal mee geholpen en door haar in de watten gelegd.

Mooie herinneringen heb ik aan de tijd dat onze pa in de bakkerij stond. 's Morgens wanneer we opstonden kwam de heerlijke lucht van het vers gebakken brood ons al tegemoet. Ook de lucht van vers gebakken speculaas en ontbijtkoek was heel aangenaam. Tegen nieuwjaarsdag werd er nieuwjaarsontbijtkoek gebakken die opgesierd werd met poëzieplaatjes en kandijnsuiker. Het was een specialiteit van onze pa die hij alleen op bestelling maakte. Ook banket zat in zijn assortiment evenals eierkoeken. Zoals die smaakten kun je ze tegenwoordig niet meer kopen.

Ons paard waarmee het brood en ander bakkerijproducten naar de klanten gebracht werden kende de route door Reusel blindelings.

Een lagerschoolklas van de Reuselse Mariaschool van de zusters Franciscanessen, omstreeks 1941. Trees Kaethoven staat op de 2de rij de 2de van links, met grote strik. Verder herkennen we haar klasgenootjes Maria van Jules van Steenberg, Maria van 't Gutje (Kerkhofs), Trees van Sus Kaethoven, Bertha Bol (De Bruin), Gerda Leijen, Maria van Jan Voets (Lemmens), Toke Vosters, Jo Das, Gina van Harrie Verhagen, Cor Delissen en, Maria van de Fréete (Hermans)

Op een keer riep ons moeder vanuit de keuken: "Kék daor hedde ons perd en ut is hillemol alléén." Omdat voerman Péérke Soep in café 'de Klok' te lang bij zijn borreltje was gebleven was het trouwe dier maar naar huis gelopen, vertelt Trees.

Schooltijd

De tabak voor de sigarenfabriek van ome Sus Kaethoven werd aangevoerd in grote rieten ballen. Op een keer had ome Péérke Soep mij in zo'n tabaksbaal gestopt en met mij erin rondgeslingerd. Ik kwam toen zo hard met mijn hoofd in aanraking met het ijzeren beslag van de deur van het fabriekje dat ik een gapende bloedende wond in mijn voorhoofd opliep. Het litteken dat ik daaraan overhield is nog steeds op mijn voorhoofd te zien.

Op de lagerschool kon ik goed mee over en wilde daarom graag naar de Mulo. De voorbereidingslessen voor de Mulo van zuster Theresia heb ik ook gevolgd. Ons moeder vond echter dat doorleren voor een meisje niet nodig was en daar nam ik toen genoeg mee. Later heb ik dat toch jammer gevonden en had ik spijt dat ik toch niet heb doorgeleerd.

Met Trees van ome Sus Kaethoven zat ik in dezelfde klas. Dat was wel eens verwarrend. Omdat we dezelfde namen hadden werden we vaak door elkaar gehaald. Een ander vriendinnetje was Cor Delissen. Haar vader was kleermaker die ze 't Snijerke noemden. Als Cor bij ons thuis kwam vragen om mee te gaan spelen had ik daar vaak geen tijd voor. Ik was de oudste dochter en moest toen in het huishouden, de kruidenierswinkel en later in het café vaak klusjes doen.

Aan Kees Moeskops, bijgenaamd *Moeskoppe Kees*, hebben we heel goede herinneringen. Hij was de vader en schoonvader van respectievelijk tante Kee en ome Sus Kaethoven. Op oudere leeftijd ging hij dagelijks met furnituren en andere kleine huishoudelijke spullen 'rond de deur' afkomstig uit onze winkel. Hij kreeg daarvoor een percentage van de omzet. *Moeskoppe Kees* kwam iedere dag in 't café. Bovendien was hij *unne goeie mins* en *unne goeie buurter* die altijd *gevat uit d'n hoek kon kommen*. Tot aan de dag voor hij overleed heeft hij voor ons gewerkt. Vooral ons moeder heeft er erg veel *weet van gehad* toen hij er niet meer was.

De oudste 6 kinderen van Mil en Anneke Kaethoven-De Hond voor café de Valk, omstreeks 1943. Van jong naar oud, opgesteld als orgelpijpen, Jan, Lien, Mieke, Luus, Trees en Jos. Hun zusje Sjaan was nog niet geboren.

Zilveren bruiloft van Mil en Anneke Kaethoven-De Hond en tevens de trouwdag van Jan en Trees Blauwhoff-Kaethoven op 13 augustus 1956. De kinderen van het zilveren bruidspaar staande v.l.n.r. Luus, Mieke, Jan, Sjaan, Jos, Trees (bruid) en Lien.

Oorlog

In mei 1940 kregen we al direct te maken met het oorlogsgebeuren. We keken door het café raam naar buiten en zagen de Duitsers in groten getale met wagens, motoren en paarden richting Arendonk trekken. Op een gegeven moment riep ons moeder tegen onze pa: *"Mil daor lupt ons perd."* Ons paard waarmee ome Péérke Soep het brood van de bakkerij rondbracht hadden de Duitsers bij Gustje van Dooren uit de wei gehaald. We hebben het nooit meer terug gezien.

Begin september 1944 ontplofte vooraan in de Kerkstraat voor de pastorie een boerenwagen die volgeladen was met granaten. De Hoogemierdse boer, een Duitse soldaat en het paard

kwamen daarbij direct om het leven. De boerderij van *Aoie Kiske* (Lavrijsen) werd weggevaagd waarbij ook nog een zoontje overleed. Pastoor van Mierop en de kapelaan raakte daarbij gewond. Bij ons vlogen alle ruiten uit het huis en café. Onze witte was die op de draad hing zat vol met bloedvlekjes, vermoedelijk van het paard.

Toen de hevige gevechten en bombardementen in Reusel begonnen is ons gezin gaan schuilen onder het podium van de toneelzaal van ome Jan Kaethoven. Behalve ons gezin en dat van ome Jan hadden daar ook nog *Gotte Emme* (Kerkhofs) de schoonvader van ome Jan, opa Kaethoven, tante Miet Kaethoven met zoon Elias en een kostganger dekking gevonden. Op een gegeven moment leek het wel of de wereld verging. We zagen de felle vuurfitsen van het schieten door de spleten van het podium komen. Op het podium hoorden we een hevig gestommel. Het leek wel of er man tegen man gevechten bezig waren. Toen het wat rustiger was werden we door een soldaat met klem gesommeerd te vertrekken. Hij gaf aan dat we snel moesten zijn omdat er weldra weer hevige gevechten zouden uitbreken en dat we het dan onder het podium niet zouden overleven. Nog goed herinner ik het bloed op de vloer en muren van gewonde of misschien wel gedode soldaten toen we weggingen.

Halsoverkop vertrokken we naar de Lagemierdsedijk waar bij de boerderij van Mieke van

Het barpersoneel van de Valk omstreeks 1960. V.l.n.r. Frans van Eekert, Cor Jansen, Wies Verdonshot-Lavrijsen, Jan Blauwhoff en Jos Kaethoven.

Mechelen een schuilkelder werd gegraven waar iedereen die onder het podium van ome Jan had gezeten een plaats kreeg. Ik weet nog dat Mieke van Mechelen tegen mijn ouders zei: *"Jullie meugen hier wel schuilen mér dan moet er wel gebid worren. Gin wonder déttur in 't durp zo gevochten wordt. Dé vrouwvolk mee die korte rukskes du daar gin goed on."*

In de schuilkelder hebben we een aantal dagen dicht op elkaar doorgebracht en hoorden daar dat de verwoestingen in het dorp doorgingen. Op een gegeven moment zagen we dat de achterkant van de broek van ome Jan vol boter zat. Hij was in een schaal boter gaan zitten die zijn vrouw, tante Rieka Dielemans, van thuis had meegebracht. De boter werd zorgvuldig van de broek geschrapt want er mocht immers niets verloren gaan. Bij Mieke van Mechelen kwamen we niets tekort. Het was september dus er waren volop aardappelen en groenten. Ook vlees was er genoeg. Dat kwam van gewonde dieren die her en der gewond waren geraakt of gedood waren tijdens de beschietingen.

In de donkere vochtige schuilkelder was het afzien. Daarom zijn we bij de eerste gelegenheid met ons gezin vertrokken naar Toon de Hond in Lage Mierde, een neef van ons moeder. We waren in zijn gezin heel welkom en konden er de tijd doorbrengen tot we weer veilig naar Reusel terugkonden. Een van de dochters van Toon was verpleegster, die kon de vinger van ons moeder

behandelen die daaraan *féét* (tetanus) had opgelopen waar ze al meer dan een week heel veel last van had.

Jonge jaren

In oktober 1944 waren de gevechten voorbij en keerden we naar Reusel terug. Het centrum van het dorp was voor een groot deel verwoest. Onze bakkerij en het huis van opa Kaethoven waren met de grond gelijk gemaakt. De inboedel van de Valk en de andere cafés in de omgeving was op straat gebruikt als barricade materiaal en helemaal vernield. Winkel, huis en café waren er minder erg aan toen en werden provisorisch hersteld. Echter, onze bakkerij is nooit meer opgebouwd. Daarmee was onze pa bakker af. Na enkele maanden ging het leven weer z'n gewone gangetje en waren 't café en de winkel weer open.

In tegenstelling tot mijn zusjes en broers die toen ze oud genoeg waren, buitenshuis gingen werken bleef ik thuis om te helpen in de huishouding, winkel en café. Toen op het eind van de vijftiger jaren het dansen in Hapert Kuil begon gingen mijn zussen Luus, Lien en Mieke daar weleens naartoe. Ons moeder zei altijd als mijn zussen wilden gaan dansen: *"Dé moette on ons Trees vraogen want er moet wel iemand hier blééven om te helpen."* Het gevolg was dat ik vaak thuis bleef en zij uit konden gaan, vertelt Trees.

Eigen gezin

In 1951 raakte ik bevriend met Jan Blauwhoff. We hadden een oogje op elkaar gekregen in ons café. Na 5 jaar verkering zijn we op 13 augustus 1956 getrouwd. Jan was toen chauffeur op een gaswagen van Benegas. We gingen wonen in

Groot feest bij de familie van Kaethoven in 1971. In dat jaar vierden 3 echtparen namelijk Sus van Kaethoven en zijn vrouw Kee Moeskops, Mil van Kaethoven en zijn vrouw Anna de Hond en Willeke van Graorte (van Limpt) en zijn vrouw Anna Kaethoven tegelijkertijd hun 40-jarige bruiloft.

Anton Willekens en zijn broer burgemeester Adriaan Willekens feliciteren Mil Kaethoven tijdens een openingsfeest van café de Valk, in de vijftiger jaren.

Café de Valk van Jan en Trees Blauwhoff in tweede helft van de zestiger jaren.

het ouderlijk huis van Jan, aan de Hoeve. Ook toen nog was ik elke dag in het café te vinden om er te helpen maar vooral ook omdat ik daar graag kwam. Zelfs toen onze eerste 3 kinderen Ans, Jan en Mil geboren waren. Zeven jaar hebben we aan de Hoeven gewoond, totdat we in 1963 'de Valk' overnamen en met onze pa en ons moeder van huis wisselden. In 'de Valk' is onze Roger geboren, toen was ons gezin met 4 kinderen compleet.

We woonden nog maar 1 jaar in 'de Valk' toen ons 4-jarig zoontje Jan voor 't café op straat werd aangereden door een auto. Ik zakte door de grond van verdriet toen ik hem daar zwaargewond aan de kant van de weg zag liggen. Hij had zware verwondingen waaronder een schedelbasisfractuur. Gelukkig herstelde hij bijna helemaal, na 3 maanden behandeling in het ziekenhuis van Tilburg en nog eens drie maanden revalidatie.

Jan en ik deden de winkel van de hand en bouwden het café verder uit met een zaal voor bruiloften en vooral in de weekenden dansavonden voor de jeugd van Reusel en verre omgeving. Bekende orkesten waaronder "The All Stars" trokken volle zalen. Ook de danslessen van dansschool Ad van Loon waren een succes. In de tweede helft van de zestiger jaren was 'de Valk' uitgegroeid tot een gerenommeerde dancing. Het was toentertijd zo druk dat al vanaf 16.00 uur de zaal volstroomde met voornamelijk meisjes die plaats kwamen bewaren.

Tijdens Reuselkermis was het in die jaren 'alle hens aan dek', ook tijdens de doordeweekse dagen. Aanvankelijk konden we alles nog runnen met eigen broers en zussen met 'aanhang'. Later moesten we ook 'vreemden' inhuren. De zaal en

Trouwdag van Jan en Trees Blauwhoff-Kaethoven op 13 augustus 1956. De bruidsmisje zijn Sjan van den Hout (links) en Riek van Gompel, 2 nichtjes van de bruidegom.

café hebben we een paar keer vergroot en vernieuwd om met de tijd mee te gaan. In de loop van de zeventiger jaren kwam aan die bloeitijd jammer genoeg vrij plotseling een einde. De reden was dat er een aantal keren vechtpartijen uitbraken. Het waren vooral jongeren uit Tilburg en omgeving die in Reusel sensatie kwamen zoeken.

We zijn daarna begonnen met de discotheek. De diskjockeys van het eerste uur waren de gebroeders Schaop (Dirkx) uit de Lindestraat. Ook Péér Vosters uit de Beukenlaan en Jan Wouters uit Bergeyk kan ik me van die tijd nog herinneren. De discotheek werd gaandeweg ook weer succesvol maar heeft nooit meer het dansgebeuren met de orkesten van weleer kunnen overtreffen.

In 1994 is de zaak overgenomen door mijn zoon Mil die er een echt horecacentrum met bar, partycentrum en discotheek van heeft gemaakt. Het was in de tijd dat mijn man Jan en ik niet meer bij elkaar woonden. Dat we uit elkaar zijn gegroeid en gegaan is voor hem, voor mijn kinderen en voor mij een zware beproeving geweest waar ik het niet graag over heb.

In 1990 werd bij Jan kanker vastgesteld. Hij zag er toen heel slecht en onverzorgd uit en ik heb hem toen gevraagd weer bij mij te komen wonen zodat ik voor hem kon zorgen. Hij heeft dat gedaan en we hebben nog zo'n 7 jaar onder een dak gewoond. Ik heb voor hem gezorgd tot hij in 2000 in het ziekenhuis van Turnhout overleed.

De kinderen v.l.n.r. Mil, Jan, Roger en Ans van Jan en Trees Blauwhoff-Kaethoven in 1967.

Brand

In 2004 toen ik nog op de bovenverdieping van 'de Valk' woonde, heb ik veel geluk gehad. Op 9 maart, om 6.30 uur, werd ik wakker van de hitte en de stank. Het leek of er iets lag te smeulen. Toen ik de telefoon wilde pakken bleek dat die heet en zacht was geworden van de hitte. Ook de elektriciteit was uitgevallen. Ik hoorde knisperende geluiden en besepte dat ik geen tijd meer te verliezen had en direct naar beneden moest. Door de dichte rook raakte ik mijn oriëntatie kwijt en kon ik de weg naar de trap niet meer vinden. Ik merkte dat ik mijn bewustzijn dreigde te verliezen en zei tegen mezelf: "Trees het is afgelopen." Gelukkig vond ik juist op tijd het trappengat en kon ik naar beneden waar de elektriciteit nog wel werkte. In pyjama en zwart van de roet kon ik naar de straat vluchten waar ik alarm sloeg. Rob van Wiet Kaethoven, inmiddels door een verkeersongeval overleden, ben ik nog steeds dankbaar dat hij zich over me ontfermde en me direct naar de 'Red Coral' van zijn ouders bracht. Omdat de dokter vreesde dat ik een koolmonoxidevergiftiging had opgelopen ben ik toch naar het ziekenhuis gestuurd waar niets ernstigs werd vastgesteld.

'De Valk' is helaas volledig afgebrand en moest herbouwd worden. Al mijn persoonlijke spullen zoals foto's en andere herinneringen zijn in de brand verloren gegaan. Gelukkig kon ik gaan wonen bij mijn dochter Ans en even later in de vroegere woning van mijn broer Jos aan de Kruisstraat 1. De woning staat op precies dezelfde plaats waar het huis van opa Jos Kaethoven had

gestaan dat in de oorlog is verwoest.

Tot op de dag van vandaag ben ik betrokken gebleven bij de zaak. Tientallen jaren heb ik bij familiefeesten en party's het koken voor mijn rekening genomen en was op de achtergrond altijd aanwezig om te zorgen dat alles goed verliep. Ook nu Mil 'de Valk' heeft verhuurd sta ik nog regelmatig in de keuken als hij een party organiseert.

Ons Ans, onze Jan en onze Roger hebben ieder twee kinderen. Op mijn 4 kinderen en 6 kleinkin-

Geboorte van dochter Ans op 31 mei 1958. Het is het eerste kind van Jan en Trees Blauwhoff-Kaethoven.

De zusjes Sjaan, Mieke, Trees, Luus en Lien Kaethoven enkele jaren geleden tijdens een dagje uit in Volendam.

deren ben ik heel trots. Als ze op bezoek komen voel ik me de koning te rijk. Wel zou ik materiële dingen die ik heb willen inleveren, als daardoor Geert van ons Ans zou kunnen genezen van zijn handicap.

Slot

Trees Blauwhoff-Kaethoven heeft haar hele leven gewerkt in het hart van de Reuselse ge-

meenschap. Behalve voorspoedige tijden heeft ze ook een aantal tegenslagen moeten verwerken zoals het ongeluk van haar 4-jarig zoontje Jan, de brand in de Valk die haar bijna noodlotig werd en het stuklopen van haar huwelijk met haar man Jan.

Van kinds af aan heeft ze in de horeca keihard gewerkt en gezorgd waarbij ze het liefst op de achtergrond bleef. Het motto 'horen, zien en zwijgen' gaat zeker voor haar op.

Haar ouders zijn voor haar heel belangrijk geweest en daar komt ze graag voor uit. Ze spreekt met respect en bewondering over hen en vertelt dat ze hebben gezorgd voor een 'warm nest' waarin hun kinderen zich thuis voelden.

Trees verdient respect dat ze haar man Jan de laatste jaren van zijn leven tijdens zijn slopende ziekte verzorgde ondanks dat ze jarenlang gescheiden van elkaar geleefd hebben. De foto van Jan staat op een centrale plaats op de dressoir in haar huiskamer. Het allerbelangrijkste voor haar zijn toch haar kinderen en zeker ook haar kleinkinderen waar ze heel trots op is. Daarom stellen we met recht vast dat Trees Blauwhoff-Kaethoven, dochter van Mil Kaethoven en Anneke de Hond een echte Reuselse genoemd mag worden.

Kleinkinderen van Jan en Trees Blauwhoff-Kaethoven, omstreeks 2007. Achter v.l.n.r. Jenny, Geert, John en Lidy. Voor Charlien en Janiek.